

VERNO KİTAP
Y A Y I N E V İ

Elazığ/Harpur Masalı “Pencereden Bir Taş Geldi”
Mustafa Kızıroğlu

ELAZIĞ/HARPUT MASALI “PENCEREDEN BİR TAŞ GELDİ”

Verno Kitap®

www.vernokitap.com

kitap@matbumedya.com

0549 654 72 54

Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik

Editör: Tuba Aslantaş

Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civelez

Kapak Tasarım: Nuri Çam

1. Basım, İstanbul, Haziran 2026

ISBN: 978-625-9233-23-9

Tilki Kitap Matbaa / İstanbul

Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Verno Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo...) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Verno Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

Mustafa Kızıroğlu

YAZAR HAKKINDA

Mustafa Kızıroğlu, 1971 yılında Elâzığ'da doğdu. Çocukluk ve gençlik yıllarını, tarihi ve kültürel zenginliğiyle Anadolu'nun en köklü şehirlerinden biri olan Elâzığ'da geçirdi. Elâzığ Lisesinden mezun olduktan sonra Hacettepe Üniversitesi Sosyoloji Bölümünü tamamladı.

1997 yılında Türkiye'nin köklü eğitim kurumlarından Fİnal Eğitim bünyesinde çalışma hayatına başladı. Uzun yıllar rehber öğretmenlik ve yöneticilik görevlerinde bulunan Kızıroğlu, eğitim dünyasında binlerce öğrencinin hayatına dokundu. Meslek yaşamı boyunca verdiği motivasyon seminerleriyle gençlerin umutlarına, hedeflerine ve hayallerine eşlik etti.

Yazmaya olan ilgisi gençlik yıllarında şiirle başladı. İnsan hikâyelerine, toplumsal hafızaya ve Anadolu'nun sözlü kültürüne duyduğu ilgi, zamanla onu yaşanmışlıkları kaleme almaya yöneltti. Özellikle Elâzığ ve Harput'un kültürel mirasını, insan ilişkilerini ve geçmişten günümüze taşınan değerlerini eserlerinde yaşatmayı amaçlamaktadır.

Evli ve iki çocuk babası olan Mustafa Kızıroğlu, Ankara'da yaşamaktadır. Hâlen Ankara Etimesgut'ta bulunan Fİnal Akademi Okulları ve Kurslarında eğitim alanındaki çalışmalarını sürdürmektedir.

“Pencereden Bir Taş Geldi” yazarın yayımlanan ilk romanıdır. Bir Elâzığ-Harput masalı olarak kurgulanan eser, geçmişin izlerini, insan ruhunun derinliklerini ve Anadolu'nun kadim hikâyeye anlaticılığı geleneğini günümüze taşıma çabasının bir ürünüdür.

*“Pencereden bir taş geldi,
Ben sandım ki Mamoş geldi.
Uyan Mamoş, uyan uyan,
Başımıza ne iş geldi.”*

Anonim/ Harput türküsü.

Bugüne gelene kadar, herkes bir şeylerini geride bıraktı...

Diline yine bu acı gününde dolandı, “*Senin için gelecek, geçmişten daha hayırlı olacak.*” Fazlı dedesinin dilinden düşürmediği dua, iyileşmenin ilacı olan zaman, hangi durağında gerçekliğini gösterecekti? Kâbuslarında, düştüğü kanlı gölün içinde çırpan adamın hem yorgunluğu hem çaresizliği sarmıştı. Anlatacak çok şeyi vardı, şükür dinleyeni de... Gel gör ki düşündüğü her şeyin gerçekleştiği bu hayatın artık onu dinleyecek gücü var mıydı? Harput’u yutmaya gelen ejderha, taş kesilmiş ama o günlerde saldığı bütün korkular sanki içinde güvelenmişti. Yılmaz’la çocukken girdikleri Süt Kalesi’nin altında duydukları çığlıkların dinmeyen sesi yetmezmiş gibi hayatı, zindanın labirent karışıklığına hapsolmuştu. Penceresinden görünen asma söğüde bakarken, anasının geçen yazdan kaydattığı şerbeti içti. İçindeki bağbozumunun sararan rengine kırmızı üzüm şerbeti karıştı.

Gözlerini diktiği pencereye kuş kondu, kuş gagasıyla cama vurdu. Tanıdık geldi, babası avdan gelirdi. Heybesine asılı kekliklerin boynundan tam ayrılmayan başları sallanır, babası içeri girerdi. Annesi mutfak tezgâhının üzerine keklikleri bırakır, üstünden tüyleri alır, kalan tüyleri de ocağın üzerinde yakardı. O iğrenç koku hâlâ burnundan çıkmaz, nefret ederdi. İçi nar ve soğanla doldurulmuş keklik yemeğinden babası iştahla yer, masa örtüsüne ellerini silerdi. O masa örtüsüne dokunamazdı. Babasından kalan en büyük anı bu değildi belki...

Yanı başındaki kasetçalardan gelen sesle irkildi. Penceredeki keklik gagasıyla pencereye dokundu. Babası eve geldiğinde

cebindeki küçük çakılları cama atar, onun geldiğini anlardı. Babasını beyaz kefene sarıp gömdüklerinde cebindeki çakıl taşları yoktu. Yirmi beş yaşında küreği eline tutuşturdular, babasının ölü bedenine toprak attı. Küreğinin içindeki toprağın üzerinde duran küçük çakıl taşları babasının üstüne düştü. Koşup kapıyı açmak istedi pencereye taş gelmişti.

Omzuna dokunan annesinin elinin sıcaklığı, daldığı anılardan kendine getirdi; gözlerini diktiği pencereden uzaklaştırdı. Kafasını kaldırıp annesine baktı, “Oğlum hadi namaz vakti geldi, öğle namazı sonrası defnedilecekler” diyen sesini duydu Mehmet. Gözlerinden düşen yaşlarla ıslanan pantolonuna baktı, “Anam benim, üstümü değiştireyim, ineyim aşağıya.”

Ulu Cami'nin eğik minaresinin gölgesi, Mehmet'in oturduğu taşın üstünde güneşi saklamıştı. Yılmaz yanı başında belirdi. Yılmaz taşın üstünde oturan Mehmet'in tam önüne dizlerini kırıp oturur. Mehmet, Yılmaz'ın arkasında duran kalabalığa ve mermer masanın üzerinde duran tabutlara bakar. Gözlerini tabutlardan uzaklaştırır, Yılmaz'a bakarak, “Söylediğin hiçbir şey olmuyor ama ilaçlarla uyuttuğun düşüncelerim yaşadıklarımla eşleşiyor.”

Yılmaz, yutkunur, Mehmet'in oturduğu taşın kalan boşluğuna oturur, kolunu arkadaşının omzuna uzatır. “Başa dönme lütfen. Biz insanlar, bir şekilde terk ediyoruz bu dünyayı, sırası geldiğinde.” Mehmet, öfke dolu bakışlarında saklamadığı gözyaşlarıyla arkadaşına bakar. “Nasıl açıklayacaksın Doktor Bey? İki yaşında bir çocuğun ayrılışını, nasıl açıklayacaksın?”

Mehmet gözyaşlarıyla ıslanan pantolonuna dalmışken, “Eve döneyim, pantolonumu değiştireyim, ıslanmış.” Yılmaz

gülümser gözyaşlarının arasından. “İnsanlar saf tutmaya hazırlanıyor, namaz kılınacak, kalk yerimizi alalım.” Mehmet, Yılmaz'ı hiç duymamış gibi, “Ben gideyim değiştireyim; her şeye bulaştı bu hayatın pisliliği, gidip yıkanıp arınayım gider belki...”

Harput'un hüznü Ulu Cami'si, minaresini eğmiş, boynu bükük şekilde gölgesini bırakır, cenaze namazında saf tutan büyük kalabalığı ağırır. Rana Hanım güçlkle ayakta durur. Mermer masanın üstünde duran tabutların üstünden esen rüzgâr yeşil örtüleri hareketlendirir. Mehmet, en öndeki safın iki adım önünde, namazı kıldıran hocanın yanı başında tek başına saf tutar. Rana Hanım'ın gözlerinden dökülen yaşlar rüzgârın etkisiyle oğlunun gözyaşlarıyla buluşur. Hoca, “Aziz Müminler! Ölen kardeşlerimizin cenaze namazına katılmak, fâni dünyadan ebedi hayata uğurlarken Rabbimizden onları bağışlamasını dilemek, yerine getirmemiz gereken bir diğer dini vecibemizdir. Allah Resulü (s.a.s.), cenaze namazı kıldığımız zaman ölen kimseye samimiyetle dua ediniz. Hanımefendi kardeşimiz Yasemin Yalçındağ ve kızı Rana'nın cenaze namazını kılmak için buradayız.” Hocanın sözleri yankılandıkça Mehmet göğe uzanmış, caminin gölgesinde büyümüş dut ağacının dalları gibi sallanır. Kalabalığın elleri, gövdelerinin yamacında kulaklarına doğru kalkıp inerken sallanan Mehmet tökezler, hemen arkasında duran Yılmaz koluna girer.

Aile mezarlığının içine gelen insanların tamamı sığmadı; çoğunluk mezarlığın etrafındaki yeşil demirlerin ardında kaldı. Açılan iki mezar vardı, Mehmet açılan mezarlara bakar. Tabutlarından çıkarılan beyaz örtülerine sarılı eşi ve kızı gidiyordu. Hoca insanları yönlendirirken, sessizliği bozdu Mehmet'in çığılı, “Durun ayırmayın onları!” Yılmaz hızla

Mehmet'in yanına gelir, hoca da sinirli yüz ifadesiyle sesin geldiği yöne bakar. Yılmaz, "Dur bi! Bir âdet var." Gözlerinin yaşını beyaz gömleğinin koluyla silen Mehmet, "Başlatma âdetine ayrılmayacak onlar." Hoca mezarın başından Mehmet'in yanına gelir, "Nedir problem?" Mehmet'in koluna girmiş şekilde yanında duran Yılmaz, "Hocam 'aynı mezara gömelim' diyor." Sinirli şekilde ellerini havaya açan hoca, "Olmaz, tövbe estağfurullah, nereden çıktı bu?" Hocanın söylediklerini duymaz, gözlerini açılmış mezarlara diken Mehmet, "Hocam gidin; görevinizi yapın." Hoca havaya kaldırdığı ellerini vücudunun iki yanına indirerek Mehmet'in tam gözlerinin hizasına gelir. "Bak evlat acın acımızdır, dinimizin kuralları var." Mehmet, hocanın gözlerine öfkeyle bakar, Yılmaz iyice sarılır.

Mehmet ayakta durmakta zorlanır, gözlerinden düşen yaşlar toprağa karışır. "Hocam gidin. Ben ıslattığım toprakla ayırmam onları." Hoca kalabalığa elleriyle, birlikte gömüleceklerinin işaretini verir. Kalabalık, beyaz bulutlara sarılı canları sonsuz uykularının karanlık zindanına uğurlamak için çıkarır.

Yılmaz, Mehmet'e mezarın içine girmesini işaret eder. Öncesi korku olan mezarın içine hiç tereddüt etmeden, ayakta güçlkle durmasına rağmen atlar. İlk önce Yasemin'i gökyüzünden inen bulutlar gibi kucakladı sonsuz karanlığına bıraktı. Yüzünü açtı son bir kez baktı alnından öptü, eğildi yüzüne, sonra kulağına fısıldadı, "İyi bak Yasemin'im, Rana'ma iyi bak karanlıktan korkar biliyorum... Söz, başınızın ucunda hep yanacak sokak lambası gibi yüreğim." Sonra ellerini göğe doğru kaldırdı, güneş gözünü kamaştırırken bir bulut bıraktılar, hafif yumuşacık, kollarına aldı. Hiç ulaşamayacağını düşündüğü gökyüzünden düşen bulutlar kucağındaydı.

Yavaşça bırakıverdi, gittiler diğer ölenler gibi arkalarına bakmadan. Yarasına dokunan korkularıyla üstlerine örtülen topraktan gözlerini ayırmadı. Ayağa kalktı hiç bu kadar güç gelmemişti hayat, yokluklarına nasıl alıştırdı?

Mehmet bir anda geçmişe gider; babasını kaybettiğinde omzuna elini koymuş, dedesi Fazlı yanında ulu bir ağaç gibi yükselmişti. Bu yaşına kadar onun kadar heybetli birini görmemişti. O gün babasını gömdüklerinde mezarın başında tek eliyle mezara bakarak öyle bir abanmıştı ki omuzlarına, kemikleri kırılacak gibi olmuştu; acımıştı canı ama içi daha da acıyordu. Elini bastırırken ayakları bastığı toprağın üstünde kaydığını hissettirmişti. Bakışlarını babasının mezarından alıp o ulu ağaca dönmüş ve başını kaldırmış, dedesi de ona bakarken, "Omzun acıyor mu?" demişti. Mehmet başını sallamıştı. "Şimdi elimi omzundan kaldırırsam acı bitecek." Gözlerinden süzülen yaş Mehmet'in saçlarına düşmüş oradan da kirpiklerindeki yaşlara karışmıştı. "Ama içim çok yanıyor dede!" Omuzlarına güçlüce son bir kez bastırılmış elini çekmişti. "Şimdi acın bitti işte, biraz sabır içindeki de bitecek, biraz sabır. 'Resulüm! Gerçek şu ki sen de öleceksin, onlar da ölecekler.' diye buyurmuş Yaradan. En sevdiği kulu tatmış ölümü sırası gelen gidiyor." Mehmet dedesine bakıp dediklerini düşünmüştü. "Nasıl bir sıra bu?" Dedesi bu sefer bir tüy yumuşaklığıyla omuzlarına dokunmuştu, "Bu sefer ben de şaştım sıraya, bak! Toprağın altında oğlum, bense buradayım." Gözlerinden akan yaşlar toprağa, oradan da oğlunun susuz kalmış dudaklarına dökülmüştü.

Ağaçlar sallandı, eğri olan minare iyice eğildi acılara, uzadı bin yıllık minare, koyu gölgesiyle asırların karanlığını getirdi. Mehmet hiçbir şey göremedi. Yerden kalkmaya çalışırken

sendeledi, mezarın üstüne yığıldı. Yanına ilk gelen anasıydı. “Kalk oğul yerden.” Ne ses ne tepki, koşarak geldi Yılmaz kaldırdı başını, “Bayılmış.” Su getirdiler, önce alnına sonra yüzüne, öksürerek uykusundan uyanır gibi Mehmet etrafına baktı, “Gittiler! Gelmeyecekler gittikleri yerden.” Yılmaz’ın yardımıyla yerden kalkarken can havliyle çakıl taşlarını ceplerine doldurdu, üstü başı çamura bulandı. Ellerindeki çakıl taşlarını mezarın üstüne doğru atmaya başladı. Anası Rana Hanım “Bu ne yapıyor?” diye sordu. Elini cebine daldırıp çakıl taşlarını fırlatmaya devam etti. Yılmaz, Rana Hanım’ın ayakta güçlkle durduğunu fark eder. Hemen onun koluna girer. Mehmet taşları atmaya devam ederken bağırır “Gelin hadi ben geldim.”

Rana Hanım oğluna bakıp Yılmaz’a fısıldar “Yine başa döndük, Allah’ım sen oğluma yardım et!” Yılmaz, “Atlatacak sen meraklanma!” Cebindeki çakıl taşları biter, Mehmet anasına döner, “Hadi eve gidelim üstüm başım çamur içinde.”

***

Büyük salonun penceresinin önündeki kanepede oturmuş dışarıyı izleyen Mehmet’in yanı başına anası gelir. Bahçede günlerdir hareketsiz duran asma söğüt, çıkan rüzgârın etkisiyle sallanır. Pencerenin açık kanadından giren dallarının yaprakları diz kapaklarına değer. Dedesinin bir tüy yumuşaklığıyla dokunduğu omzuna değdiği gibi acılarını süpürmeye gelmiştir yapraklar. Ayakta omuzlarına dokunan anası “Hadi oğul avluda kurdurdum sofrayı bir şeyler yiyelim. Günlerdir ağzına bir şey koymadın, Yılmaz’la Firdevs de geldi.” Dizlerine değen yaprakların huzurunda kalmak istedi, anasının duymuştu, başını çevirip anasına baktı. Anası ağlıyordu, yanı

başına oturdu sarıldı, kokladı. O da başını gömdü. Annesinin başörtüsünden taşan saçlarını içine çekti. Ona yıllarca tek tanıdık gelen vazgeçilmez kokuya kendini teslim etti. Yıllarca içinde seslenen bütün çığlıkları duymayan, sağır hayatın suskun durgunluğunu kokladı. Hiç ayrılmak istemezdi bu demden, “Gidelim anam acıktım. Şu pisliğe bulanmış ellerimi yıkayayım kanatırcasına, sen git ben de geliyorum.”

Yorgun geçen günü karanlığına bırakmaya hazırlanan Harpur akşamı yine başlamıştı. Güneş uykusuna dalarken Mehmet’in evinin lambaları birer birer yandı. Ellerini yıkamayı bitiren Mehmet, banyodaki üst üste dizilmiş beyaz sabun kokan havlulardan alıp ellerini kuruttu, kirlenmiş havluyu attı. O kadar yıkamasına rağmen simsiyah olmuştu sanki o sabun kokan beyazlık. Bir ses duymuşçasına çıktı banyonun içinden, koştı sokağa bakan odasındaki pencereye, sokak lambaları yanıyordu. Karanlıkta değildi Rana’sı ve Yasemin’i. Evin avlusunda asma söğüdün altında kurulan sofranın başında anası, Yılmaz ve Firdevs onu bekliyordu.

***

Uzakta görünen siyaha çalmış mavisıyla İstanbul yanıyordu içi gibi... O karanlığa kendini bırakmış denize bakarken kolunun uyuştuğunu hissetti. Saatlerdir balkonun demirlerine dayadığı koluna kan gitmemişti, kolunun o bölgesinde her şey durmuştu. Kolundaki his onun hayata ve olaylara sessiz kalması gibi yüreğine donmuş acı veriyordu. Gövdesini balkonun demirlerinden sandalyenin gerisine çekti yaslandı. Yanındaki sehpa unuttuğu sigarası sönmüş, külünü düşürmemiş, öylece saklamıştı. Elini sigara paketine uzattı, bir tane daha yaktı, içine çekti. Son zamanlarda ölesiye

içiyordu sigarayı. Ağzında bıraktığı kuruluk, o acımsı tütün tadı garip şekilde hiç gitmediği kadar hoşuna gidiyor ve tatlı geliyordu. Derin bir nefesle çekti içine, dumanı içinde bekletti sonra kafasını yukarı kaldırarak üfledi dışarı. Yukarı doğru çıkan dumanın arkasından baktı, yalnız kalmasın diye bir daha çekti içine, içinde tuttu ve bıraktı. Bu sigarada törenin eşliğinde küllerini bıraktı.

Balkon demirlerinin arasından gelen hava hafiften üşüttü; mavi çiçekli entarisini bacaklarına yapışması için bacaklarının arasına sıkıştırdı. Karşısında görülen kararın maviliğinin aksine, üstündeki entarisi odadan gelen ışıkla aydınlandı. Sehpanın üzerinde duran kül tablasındaki küller savruldu. Dizlerinin üstünde gezen ellerine baktı, parmağına ağırlık ettiğini hiç düşünmediği yüzüğünü fark etti. Niye taşıyordu ki? Bütün yüklerden kurtulmak için parmağındaki yüzüğü çıkarmaya çalıştı. Parmağı çok ağrıyordu, çıkmadı yılların tortusuyla, panikleyerek ayağa kalktı. Üzerinde oturduğu sandalye devrildi. Hızla balkon kapısından mutfak lavabosuna doğru koşarak gitti. Musluğu açtı, sıcak su akıyordu acısı daha da arttı. İstemsiz şekilde bağırdı.

Sesi duyan annesi, Solmaz'ın yanına geldi, "Ne oldu kızım?" Ağrısından zorlukla konuştu, "Çıkıyor lanet yüzük." Annesi elinden tuttu, mutfak masasının yanındaki sandalyeye oturttu. Zorlarken parmağı şişmiş, kızarmıştı. Annesi, "Buz koyalım şişi insin, şapşal şey sıcak suya tutulur mu?" Solmaz, acısını unutarak gülümser. "Canım annem yine imdadıma yetiştin." Annesi bunu parmağının üstünde tutarken eğilip yanağına öpücük kondurur. "Sen şu buzu diğer elinle tutmaya devam et, ben dolaptan zeytinyağı alayım güzelce bir süreriz şak diye çıkar meraklanma." Solmaz, annesinin arkasından gülümseyerek

bakar. "Zeytinyağlı sevdiğimi de bilir annem." Dolaptan şişeyi çıkarırken, "Zevzekliği bırak çıkaralım şunu, nereden çıktı bu Elâzığ tayin işi, ne yapacaksın oralarda? Hasret kalırsın zeytinyağlı yemeklerime görürsün." Can ağrısıyla Solmaz, "Ya canım ağrıyor sen laf sokuyorsun." Elindeki şişeyle parmağına zeytinyağını damlatır. Yüzüğü kendi etrafında döndürür şak diye çıkar. "Bugün bütün yüklerinden kurtulma günü kızımın. Allah bir daha böyle yükler vermesin sana."

Solmaz çıkardıkları yüzüğü mutfak masasının üstüne bırakır; annesi, masanın karşı tarafında duran sandalyeyi kendine doğru çeker, oturur; ana-kız birbirlerine bakarlar. Solmaz, başını eğip yüzüğü nefret ve öfkeyle süzer, "Artık sakinleş bitti kızım. Neydi mahkemedeki ukala tavırları Allah bildiği gibi yapsın." Solmaz, annesinin sözü tam bitmeden konuşmaya başlamıştır. "Hâkime ne demeli? Sürekli Sayın Bakan'ım diye söze başlaması... Ya! Sen hâkimsin, mahkemede bakanın esamesi okunmaz." Makbule Hanım kızının gözlerinden aldığı öfkeyi kendi gözlerinde hisseder. "Allah büyük, görür gününü! Yav zaten anlaşmalı boşanıyorsun, ondan bir şey talep etmemişsin. Terbiyesize bak neymiş kadınlık görevini yapmamışsın, kalıbına tükürdüğüm." Solmaz gülümseyerek "Babam uçaktan inmiş, gelmek üzeredir. Kalk yemekleri hazırlayalım." Makbule Hanım, "Haklısın kadınlık görevimizi yapalım, bu yaştan sonra ben dul kalmayayım." İki de kahkahayı basar. Balkondan içeri giren karanlık, mutfak lambasının ışığında kaybolur.

Uzun süredir böyle deliksiz uykuya hasret kalmıştı. Yataktan çıkmak zor geldi. Hukuk Fakültesinde okuduğu günler aklına geldi. Moda'daki evlerinden erken kalkar, fakültesine yürüyerek giderdi. Bazı sabahlar da babası arabayla

birakırdı. Babasının bırakacağı sabahlar naz eder, babası odasına girip çıkar, hazırlanması için ona bağırır, kızar. O günlere dönmüştü, babasını kızdırmamalıydı artık yetişkindi ve üstelik dul. “Kız, uyanmadın mı daha?” Babasının sesi odasında yankılandı. Lavaboda yüzünü yıkarken kendine bakakaldı, yaşlanmış mıydı ne? Son zamanlardaki gerginlikler uykusuz geceler gözlerini yormuştu. Gözlerinin altındaki torbalar bir sivilce gibiydi şöyle sıksan patlayacak. Odaya geri döndü, pijamasıyla kahvaltıya gidemezdi, babası böyle şeylere çok önem verirdi. Yaptığı işlerde de mükemmeliyetçi bir yapıya sahipti, İstanbul’un en tanınmış mimarıydı. “Onu bu yaşıma kadar hiç pijamasıyla görmedim, bazen anneme ‘babam yatarken bile takım elbiseli mi?’ diye sorar gülerdik. O günlere döndük” diye düşünürken ellerine baktı, yüreğinde ve parmağından ağır acılı, öfkeli yük kalkmıştı.

Babası kahvaltı sofrasında önüne yığığı gazetelere göz atıyordu. Annesi beyaz fincana koyduğu dumanı tüten çayını yudumlarken, “Günaydın kızım. Ekmekler kızarmış hadi gel soğutmayalım.” Solmaz masaya oturmadan gider babasının arkasından sarılır yanağına öpücüğü kondurur. “Ya! Kaldı mı gazete almak, telefonunda her şey var.” Babası cevap vermeden Makbule Hanım, “Baban, bilirsin her zaman türünün tek örneğidir.” Solmaz sandalyesine oturmuş, üstü beyaz işli bezle örtülü kızarmış ekmekten almış, üzerine tereyağı sürerken gözü beyaz tabaktaki ayva reçelindedir. “Kıştan kalma galiba Makbule Sultan reçelin?” Annesi ona gülümserken, “Valla sen yoktun bitmedi reçeller, baban bir kere olsun ağzına koymaz.” İzzet Bey gazeteleri düzeltir, uzanır beyaz işlemeli bezin altındaki kızarmış ekmeklere. “Uzat bakayım reçel tabağını kızımın şerefine ben de yiyeceğim.” Makbule, sitemli

bir şekilde, “İzzet Bey aşk olsun her sabah taşıdım reçel kabını bir kez olsun tadına bile bakmadın.” Ekmeğin üstüne reçeli sürerken bir anda sandalyeden kalkar, Makbule Hanım’ın yanına gider yanağına öpücük kondurarak “Benim tek tatlım sensin Makbule Sultan!”

Karanlığından arınmış sofraya sessizlik çöker, mavilikten esen rüzgârla birlikte, martı balkonun üstünden süzülür. İzzet Bey derin bir nefes alıp sessizliği bozar, “Dün yanında olamadım üzgünüm inan, özür dilerim senden. Selçuk’la ilgili düşüncelerimi biliyorsun uzun zaman yanımda çalıştı, çalışkan çocuk. Dün gece Makbule anlattı mahkemede laf etmiş kadınlığıyla ilgili filan, ne diyeyim kalıbının adamı değilmiş. Boşanmana şiddetle karşı çıkmıştım bunun için de özür dilerim. Canım kızım senin yerin burası biz arkadayız. Yolculuk haftaya mı? Gidiyorsun ha!” Makbule Hanım gözyaşlarını tutamaz.

Solmaz ayağa kalkar, “Of yeter içim daraldı kahvenizi nasıl alırsınız?” Masadan uzaklaşır. Mutfağa giren Solmaz, kahve fincanlarını camlı vitrinin içinden çıkarır, dolaptan suyu alır, babası musluk suyundan kahve içmezdi. Kahve kavanozunu eline alır, kapağını açar kokusu yayılır. Bu koku olsa gerek onun kırk yıllık hatırı, dönüp masaya baktı yüzük orada duruyordu. Selçuk’la ilk babasının ofisinde kahve içmişlerdi etkilenmişti doğrusu. Yüzüğü eline aldı, mutfak dolabının alt kapısını açtı, çöp kutusuna attı. Kırk yıllık hatırı olan kahve, hatırlanmaya değer insanlarla hatırlıydı.

***

Hastanenin bahçesine yavaş adımlarla girdi. Düz yol boyunca kendisine eşlik eden sağlı sollu çam ağaçları, onu

tıpkı evlerinin avlusundaki asma söğüt gibi karşılaşmıştı... Tepesindeki güneşi saklamış dalların arasından sızan cılız ışıklar gözlerini kamaştırdı. Yurdun ünlü hastanesinin farklı zamanlarda iki yıla yakın konduğu olmuştu. Çam ağaçlarının simetrik dizilişine bayılıyordu dünyanın her yeri her şey böyle olmalıydı. Ne dalga geçerdi Doktor Yılmaz, “Çam simetrisi teoremi” der dururdu. Hastanenin bahçesinin orta yerinde duran o heykel onun hep ilgisini çekmişti. Saatlerce izler, anlamlandırmaya çalışırdı. Elli küsur sene önce hastanede yatan bir heykeltıraş yapmış, eser tam bitmeden hastaneden kaçmış. “Herkes bitmemiş diyor ama bence bitmiş, hayat yarım kalışlarla anlamlı.” Başını kaldırır hastane binasının tabelasını okumayı yeni sökmüş bir çocuk gibi yüksek sesle okur, “Elâzığ Ruh Sağlığı ve Hastalıkları Hastanesi.” Buranın en güzel tarafı bu farklılığın burada çok sıradan olması, kimse tepki vermiyor. Hastanenin kapısının geniş holünden merdivenlere doğru yürüdü. Merdivenin başında buranın gedikliisi Halo dayı karşıladı onu. Yirmi yıl olacak neredeyse, kendisi hastaneden taburcu olanlara “Allah sizi kurtardı!” derdi. Çıkanlar da “Darısı başına” der gülere eklerdi, “benim çıkışım mezarda, müebbetten deliyim.” Kırmızı yanakları, elinden hiç bırakmadığı tahta saplı süpürgesiyle yılların birikimini temizliyordu.

Merdivenin sonu geldi. Sağlı sollu odaların olduğu uzun koridor sessiz ve boştu. Koridorun orta kısmının sağ tarafındaki odanın önünde durdu. Kapının üstündeki yazıyı yüksek sesle yine okudu, “Başhekim Doktor Yılmaz Hancı.” Kapıyı çaldı, bekledi bir daha çaldı. Kapının kolunu aşağıya doğru itti kapı kilitliydi. Kapı kolundan tam elini çekerken koridorun merdiven tarafından ses duyuldu. “Vay simetri

uzmanım. Gakkom¹ gelmiş. Sen hoş gelmişsin.” Güleç yüzü, arkaya doğru taradığı kırılmış saçları, koridoru dolduran kalıbıyla karşısındaydı Yılmaz. “Habersiz geldim, işin vardır senin.” Yılmaz, Her zamanki mizah anlayışıyla, “Var, burada çalışıyorum hatta bu hastanenin başhekimiyim.” Dostuna sarılır, “Yine espriler filan iyisin galiba?” Hastasına sarılırken, “Duman ile mi haber verecektin?” Anlamamış gibi Yılmaz’ın açtığı kapıdan odaya girer. “Ne dumanı?” Masasına yönelen Yılmaz hemen telefona sarılır iki demli çay ister.

Mehmet masanın solundaki pencereden dışarı bakarken heykeli düşünür. Doktorunun önünde eğilen, şükranlarını sunan hastanın o minnet dolu bakışı içinde hisseder. Yılmaz telefonu kapatır, “Zamanı geldi artık sana cep telefonu alacağız bu sefer itiraz yok.” Heykelden gözünü alamayan Mehmet, Yılmaz’a döner söylediklerini duymamış gibi, “Teşekkür ederim her şey için iyi ki varsın.” Masasının koltuğuna yerleşirken Yılmaz “Hele gel otur konuşağ.”² Mehmet camı arkasına alacak şekilde masanın yanındaki koltuğa oturur. Cebinden çıkardığı mendille masanın kenarını ve sehpayı siler, ince belli bardağı eline alır bir yudum çeker. “Cedden rahmet! Çay iyi oldu; bu saat oldu hâlâ ağzıma bir şey koymadım, kötüyüm ben Yılmaz! yine başa dönmekten korkuyorum.” Ellerini dirsekleriyle beraber masaya uzatmış dostuna bakan Yılmaz, “Neler oluyor?” Mehmet başını gövdesiyle birlikte tamamen masaya doğru döner, “İyi soru hiçbir şey olmuyor ya da her şey oluyor ama korkularımdaki gibi, kuruntularım gibi. Evet, biliyorum senaryoyu ben yazıyorum onlar da gerçekleşiyor. Senin söylediğin bir söz hep aklıma yatmıştı.” Mehmet’in dediklerini

¹ Kardeşim

² Konuşalım

anlamaya çalışan Yılmaz, “Ne demiştin?” Mehmet derin bir yutkunmayla konuşmaya devam eder, “Geleceği düşünmezsen korkuların da olmaz diye bir şeydi...” Gülümseyen Yılmaz, kırılmış saçlarını eliyle kaşırken, “Evet Milan Kundera’nın bir sözü: *Korkunun kaynağı gelecekte yatar. Kim gelecekte kurtulmuşsa, korkacak hiçbir şeyi yoktur.*” Mehmet elindeki bardağı masaya bıraktı, derin nefes aldı ve Yılmaz’a dönerek, “Cedden³ rahmet Doktor! Tam da üstüne bastın!”

Gözlerine düşen hüznün odanın içine düşen ışıkları yuttu sanki. Zor olan, hayatı katlanamaz hâle getiren korkularının esiri olmuş, bir bağımlı gibi damarlarından akıyordu zehri. Kollarını kavuşturdu çapraz şekilde vücuduna, üşüyen elleri koltuk altında belki ısınırdı. Oturduğu sandalyenin üstünde kolları bağlı sallanıyordu. Nasıl devam edebilirdi? Hayatın içinde, hayata nasıl dokunabilirdi? Sustu oda, şehrin, dünyanın dönmesi durdu. Yalan idi diye düşündü, en büyük yanılısama yalan dünya; pis dünya...

“Pencereye taş değdi.” dedi Mehmet. Yılmaz oturduğu yerden ayağa kalktı pencereye yöneldi. Pencerenin yarısı açık camından güvercin gagasıyla usul usul vuruyordu. Yılmaz sabahtan kalan simidi ufaladı pencere kenarına eliyle bıraktı. Kuş ürktü uçu, Yılmaz masasına geri döndü. Mehmet oturduğu yerde sallanmaya devam ederken başını çevirdi güvercin geri dönmüştü, gülümsedi dağılır gibi oldu karanlık. Pencereden taze hava ve ışık doldu yüreğine, nefesine karıştı. Yılmaz, “Ha şöyle gülümse, bak güvercine yemeği görünce döndü, bir şekilde hayat devam ediyor.” Mehmet kollarını ayırdı gövdesinden, ellerini koltuğun iki kenarına koydu, Yılmaz’a bakıyordu, “Söyle bakayım Doktor Bey nasıl devam

edeceğiz; öyle oturduğun yerden konuşmak kolay.” Önündeki kâğıtlara uzandı Yılmaz, “Korkuya kapılman normal, zor dönemden geçiyorsun, dayanılmaz acılar yaşadın. Seni burada misafir etmek istemiyorum artık. Ha sıkıldığımdan değil bilirsin başımın üstünde yerin var. Daha geçen hafta dedim ‘ilaç yazayım’ diye, her zamanki gibi katır inadın izin vermedi. Şimdi yazıyorum itiraz yok düzenli kullanacaksın. Ben ‘bırak veya azalt’ diyene kadar bırakmak yok.” Sırtını rahatlatmış şekliyle dayar koltuğa. “Teslim oldum doktor sensin; aha buraya yazıyorum sözümden dönersem...” Mehmet muzip gülümsemeyle bakarken Yılmaz’a, “Bu arada Rana Sultan’a söyle yarın akşam biz geleceğiz. Firdevs’in bir arkadaşının tayini çıkmış buraya. Kız hâkim, senin şehirdeki kullanmadığın evde bir süre kalabilir mi, diye soracak. Neyse benden duymadın.” Mehmet masaya uzanır reçeteyi alır. “Doktor Bey ev emrinizde, ben gidiyorum, yarın akşam görüşmek üzere.”

***

Babası kahvaltıdan sonra işe gitmiş, Solmaz, annesiyle ikinci kahvelerini yudumlarken martular çığlıklarıyla üstlerinden geçiyordu. Güneş, daha tepelerine çıkmadan sığağını bırakmıştı. Denizden gelen esinti kendini unutturmuş, oturdukları yerde terliyorlardı. Boşanmadan sonra geçen günler beklediğinden daha güzeldi. Annesi, babası, gençliğinin hatıralarını sakladığı odası ona iyi gelmişti. Kahvesinden son yudumunu hüpürdeterek içen Makbule Hanım “Ne yaptın ev işini, konuştum mu Firdevs’le?” diye sordu. Annesine cevap vermeye çalışırken telefonu çaldı. Masanın yanındaki sehpa yerinden kalkıp uzanırken, heyecanla, “A! o arıyor iyi insan...” Makbule Hanım kızının yüzünde beliren heyecana ortak

³ Ceddine

olurcasına gülümser. Solmaz, “Ya tam senden bahsederken araman ne iyi oldu.” Firdevs hastanedeki odasında ayakta pencereden dışarı bakarken, “Yani iti hatırla... Neydi o?” Sözü bitmeden balkon demirlerinde denize bakan Solmaz, “Ya canım ya annem tam seni sordu. Sesini duymak her zaman çok güzel.” Pencereden dışarı bakarken Firdevs’in masasındaki telefon çalar. “Ben akşam arayacaktım, dün gece Mehmetlerde yemektedir konuştum ‘ev sizindir’ dedi anahtarları tutuşturdu elime. ‘Sizin arkadaşınızın başımızın üstünde yeri var’ dedi. Yarın evi temizlemeye birini de gönderecek. O iş bitti ev seni bekliyor. Ya canım ya telefonum çalıyor sonra yine konuşuruz. Makbule Sultan’a ve babana çok selam, görüşürüz kapatıyorum.” Solmaz telefonunu kapatırken, “Çok teşekkür ederim kirayı filan konuştun mu?” Firdevs masasında çalan telefona uzanır, “Kapatıyorum sonra konuşuruz.” Yüzlerinde beliren umut ve yeni başlangıcın heyecanını duyan martılar çığlıklarını arttırır. Telefonu kapattıktan sonra masaya yönelip soğuyan kahvesini içti. “Sana çok selamları var. İşte olduğu için tam konuşamadık. Ama ev işi tamam yarın da temizlenecekmiş.” Kızına bakarken hüzünlü Makbule Hanım “Oh çok şükür içim rahat edecek. Çok tedirginim koca kadın oldun ama ben anneyim.” Oturduğu yerden annesinin yanına gelen Solmaz, sarılır içine çeker huzurun kokusunu. “Sen meraklanma yalnız değilim orada, hem sen de atlarsın uçağa gelirsin istediğin zaman.” Arkasından sarılan kızının ellerini avuçlarının içine alan Makbule Hanım, “Canım benim senin çok sevdiğin koz helvası gibiyiz ben helva sen ceviz nasıl ayrılırız.”

***

İş yerindeki giyinme odasında hangi gömleği giyeceğini düşünürken masasındaki telefon onu çağırdı. Telefona yetişmek için elindeki askıya takılı gömleği askısındaki diğer gömleklerin yanındaki yerine bıraktı. Kapının yanındaki aynada görünen yüzü gülümsedi, kendi kendine konuştu “Ne saçma hangi gömleği giymeyi düşünmek. Bütün gömleklerim siyah.” Büyük masanın üzerinde duran her şey törendeki askerlerin görüntüsüne benziyordu, düzenli ve sadeydi. Telefona elini uzattı. “He söyle⁴! Cem ne istisin⁵?” der Mehmet. Telefonun ucundaki ses, “Abi, ne isteyem canının sağlığı, rektör aradı yanına gelecekmiş.” Diğer eliyle masada duran beyaz mendille masanın üstünü silerken “Buyursun gelsin başımla beraber.”

Camın kenarındaki çizim masasının üstünde karışık duran kâğıtlar gözüne çarpar, acelesi varmışçasına düzenlemeye koyulur. Babasının saatlerce üstünden kalkmadığı masa babasının, ta öğrenciliğinden beri burada duruyordu. Dağınık kâğıtları düzenleyince rahatlamıştı. Masanın yukarı kalkık kısmının sol üst köşesinde babasının neyle yazdığını bir türlü keşfedemediği bordo renkli yazı duruyordu. Arapça yazıldığı için okuyamaz, her seferinde babasına sorardı. Bir kere bile ‘daha önce sana söylemişim’ demeden, sabırla bir daha okurdu. İnci gibi yazısıyla yıllar sonra Türkçesini yazmıştı aynı renkte, bir de tarih atmıştı. “Ey inananlar! Allah’a karşı saygılı olun ve özü sözü doğru olanlarla beraber bulunun.” Gideceğini bilerek her şeyi düşünmüştü babası, yoksa kime soracaktı? Yazının altında tarih yazmıştı o tarih acıları getirdi gözlerinin

⁴ Söyle

⁵ İstiyorsun

önüne, minnetle andı babasını. “01.09.2000” Ölümünden dört gün önce yazmış... Yaşamak, her şeye rağmen devam etmek, şükür bugünlere gelmişti. O da bugünlere gelmek için çok şeyi, çok insanı geride bırakmıştı. Kapı açılınca masanın başından kalktı. Kapıdaki Cem, “Abi bir şey içmek ister misin?” Mehmet masasına yönelirken, “Yok, Rektör Bey gelmek üzeredir onunla içeriz.” Cem, “Tamam, ben avluya çıkıp Rektör Bey’i karşılayayım.”

Mehmetlerin oturduğu evin avlusundan hemen geçilip girilen, iki katlı, babasının elleriyle yaptığı taş ofis şehrin simge yapılarından. İki katlı taş binanın evden bağımsız giriş kapısından içeriye girer girmez sizi karşılayan ayva ağacı, onun gölgesinden sıyrılan, çiçekleri baharda en erken açan badem, ona eşlik eden karakavaklar avluya gölgeleriyle düşerdi. Bahçenin içi eski Harput’un sokaklarından çıkan yüzyılların izlerini taşıyan taşlarla döşenmişti. Babası bir kanaviçe gibi toprağın üstüne işlemişti. Yağmur yağdığında veya sabahları babası suladığında taşlar toprak kokar, taşların üstü yeni cilalanmış şekilde parlardı. Ayakta durur, taşlara bakar inanamazdı, yüzü tıpkı aynadaki gibi görünürdü. Taş kalpli aynaya bak saçları nasıl da kırılmış gösteriyor, nasıl da hızlı geçti zaman, gerçi hangi zaman dilimde durmuştu ki? Kapıya araba yanaşır, Cem kapıyı açar, “Rektör Bey geldi.” Boynunu yere eğmiş taşlara bakan Mehmet, gözlerini taşlardan alır kapıya doğru bakar. Rektör Bey elindeki baston taşlara değdikçe iç gıcıklayan sesle büyük gövdesi ile göğe çıkan karakavağın altında çınladı. Cem hemen, “Rektör Bey hoş geldiniz!” Siyah takım elbisesi, yaz sıcağında ceketin altında görülen hırkası, hırkanın renginde kafasındaki kasketiyle, “Ulan rektörlük mü kaldı, çok oldu emekli olalı.” diyerek Mehmet’e bakar. Mehmet

hızlı bir adım atarak elini öper. “Hoş geldin Mustafa amca sefa getirdin.” Cem onlara bakarken Mustafa amca Cem’e döner, “Bak neymiş Mustafa amcaymış, ne rektörü?” Cem saygıyla başını eğer gülümser.

Ofisin büyük tahta kapısına yürürken, Mustafa amca durur, kafasını yukarı kaldırarak kapıyı yukarıdan aşağıya süzer. “Rahmetli baban tam bir yıl uğraştı bu kapıyla. ‘Oğlum’ dedim ‘evi neredeyse altı ayda bitirdin kapı bir yıl sürdü.’ Allah gani gani rahmet eylesin, eyi ‘adamdı.’ Mehmet, “Allah rahmet eylesin ne iyi ettin geldin, hadi çıkalım yukarıya, Cem bize bir kahve yapsın biz de iki lafın belini kıralım.” Büyük kapıdan içeri girerler. Mustafa amca önde onun yanında Mehmet, arkalarında Cem. Tavanı yüksek geniş bir avlu onları karşılar, yerden büyük dikdörtgen camlardan gelen ışık bu geniş avluyu gün ışığına kavuşturuyordur. Hemen kapının karşısında tahta merdiven onları Mehmet’in odasına çıkaracaktır. Merdivenin yanındaki duvarda asılı fotoğraflara dikkatlice bakar. “Bunlar yoktu ne güzel fotoğraflar.” Mehmet gülümseyerek, “Öyle aha bu Cem’in eserleri, yaman bir fotoğrafçı oldu gitti.” Mustafa amca hemen arkalarındaki Cem’e döner, “Helal sana, bak şu karaleylekleri ne güzel yakalamışsın. Aferin sana, soyları tükenmek üzere, güzel, çok güzel.” Cem gururla gülümser, “Kahvenizi nasıl alırsınız Mustafa amca?” Rektör Bey merdivenden adımını atarken, “Ha şöyle! ne rektörü?”

Büyük masanın önündeki üçlü kanepede Mustafa amca kahvesini içerken, Mehmet yandaki kahverengi deri koltukta oturur. Mehmet’in masasının arkasındaki büyük, siyah beyaz, Fahri Yalçındağ’ın bir av dönüşü çekilen fotoğrafı asılıydı. Mustafa amca fotoğrafa hayranlık ve özlemle bakarken, “Biliyor

⁶ İyi

musun? Babanla tek anlaşımadığımız şey av meselesiydi. Gerçi son zamanlarında bırakmıştı. Hatta bir keresinde ‘Sayın Baytar haklıymışsın, çok can aldım. Keklikler affetsin beni’ demişti.” Mehmet bir şeyi koklarcasına burnunu çekti, gözleri doldu. Küçükken nefret ettiği o koku genzine dolmuştu. Mustafa amca, “Neyse geçmişî bırakalım, geliş sebebimi arz edeyim.” Kahvesinin son yudumunu içine gönderen Mehmet, “Estağfurullah, buyurun başım gözümle.”

Elindeki, dayandığı bastonu kanepenin yanına bırakan Mustafa amca, “Duymuşsundur, önümüzdeki ayın ortalarına doğru kurduğumuz Sokak Hayvanlarını Koruma Derneğinin yardım toplamak için düzenleyeceği yemek var. Konuya girmeden, senin de orada olmanı çok istiyorum. Acın taze, kalabalığı sevmediğini bilirim ama orada olman bana güç verecek. Dernek binasını baban, Allah bin kere razı olsun, o bağışlamıştı.” Duvarda asılı olan babasının fotoğrafına bakarken Mehmet, “Sizden de razı olsun. Babam sizden söz ederken ‘kardeşim yaman baytardır. O koca bölümü tek başına ayağa kaldırdı’ derdi.” Gözlerini Mehmet’e diken Mustafa amca, “E ne yapalım? hâlâ üniversiteye düzenli uğruyorum. Sağ olsun dekanlık odamı hâlâ benim için tutuyor. Bir şeyler yapmak lazım, yaş seksen iki ama üniversite gittiğimde orda gör beni sanki kırk iki.” Mehmet kahkahayı basar. Mustafa amca gururlu hâliyle konuşmasını sürdürür. “Bir hayvan barınağı ve hastanesi projemiz var. Bunun için uzun süredir görüşmelerim sürüyor.” Dikkat ve heyecanla dinleyen Mehmet, “İnşaat işi bize ait elimizden geleni yaparız.” Mustafa amca heyecanlanır. “Cedden rahmet evlat! babanın oğlu olduğun nasıl da belli.” Cem odaya girmiş boşalan fincanları alıyordu. “Eline sağlık! Kahve tam kıvamında olmuş.” Cem saygı ile kafasıyla onaylar,

“Çayım birazdan hazır getireyim size.” Cebinden bir şeyler çıkarmak için ayağa kalkar. “Ulan yanıma almadım mı?” Mehmet de ayağa kalkar Mustafa amcanın yanına gider, “Ne ararsın?” Mustafa amca söylene söylene ceketinin cebine bakar, “Kör olası buradaymış!” Mehmet’e uzatır, “Bu ne amca?” Elindeki Mehmet’e uzatırken, “Flaş bellek, bunun içindekileri incele. Babanın da çok güvendiği biriydi. Üniversitede beraber okudukları arkadaşları var. İstanbul’da Yıldızhan Mimarlık, İzzet Bey, belki duymuşsun adını. Sağ olsun barınak ve hastane fikrimi ona bir görüşmemizde anlatmıştım. Üşenmemiş çok iyi bir proje tasarlamış. Çok beğendim sen de bir bak. Hayırlısı uygun bir arazi de bulursak başlarız inşaata. Sana WhatsApp’tan atacaktım ama sen kullanmıyorsun.” Mehmet elindeki flaş belleği alır, kahve fincanlarını alıp kapıya yönelen Cem’e verir. “Amca evet teknolojiyi kullanmaya başlamadım, Cem sağ olsun o konuda özellikle elim ayağım.” Alaylı gülümsemesiyle Mehmet’e bakan Mustafa amca, “Artık top sende ilgileniver. Projenin altında İzzet Bey’in iletişim bilgileri var. Senden de söz etmişim gerekirse ararsın. Ben gideyim ikinci namazı okunmak üzere.”

***

Durma noktasına gelen trafikte babası arabasının penceresini açmasını istedi Rüstem’den. Makbule açılan pencereden içeri giren egzoz kokusundan rahatsız olur, “Kapat! Kapat! Rüstem oğlum içeri hava yerine duman giriyor.” Rüstem pencereyi kapatır. Solmaz, köprüden İstanbul’un maviliğine bakarken köprüünün üzerinden maviliğe pike yapan martılara dalar. Önde oturan İzzet Bey homurdanarak konuşur, “Ben sana ‘erken çıkalım’ derken, kızıştın Makbule Hanım bak

gördün trafiği, adım adım ilerliyoruz.” Pencereden dışarı bakan Makbule Hanım ön tarafa doğru, “Evet, haklı çıktın ya konuşursun. Saat daha on bir uçak üçte kalkacak hatırlatırım, telaşe müdürü. Allah’tan Rüstem sürüyor arabayı, çatar dururdun bu trafikte.” Başını mavilikten çeviren Solmaz vazgeçilmezlerinin atışmalarının ortasına döner. “Ya siz çok tatlısınız, iki ergensiniz.” Makbule Hanım yanındaki kızının eline uzanır tutar, “Ya nasıl bir ergenlikse adam yetmiş sekiz yaşına geldi hâlâ bitmedi.” İzzet Bey makas atarak önlerinden geçen arabaya küfürleri savurur. İzzet Bey’le göz göze gelen Rüstem, “Meraklanmayın efendim arabayı gördüm aynadan.” Havaalanına geldiklerinde saat on iki otuz civarıdır.

Camın önündeki uçaklar sanki içeride, yanlarında dururcasına yakındı onlara. Ellerinde karton bardaklarla kahvelerini içiyorlardı. Oturdukları koltuğun arkasındaki Rüstem, bavulların yanında ayakta uçakları izliyordu. Yıllardır Solmaz’ın babasının yanında çalışan emektar, son beş yıldır babasının şoförlüğünü de yapıyordu. Rüstem’in kızı Pervin o da babası İzzet Bey gibi mimarlık okumuştı. Babası, Pervin’den hep gururla söz ederdi. Babasına dönüp baktı, yaşlanmıştı. İzzet Bey onun düşündüklerini duymuşçasına, “Gidiyorsun kızım. Orada da başarılı şekilde adalet dağıtacağına hiç şüphem yok. Kurallardan ayrılma, vicdanın seni iyiliğe götürsün.” Makbule Hanım bu konuşma nereden çıktı dercesine bakarken, “Kız yaklaşık on yıllık hâkim, sanki yeni başlayacak, o bilmiyor mu bunları?” Muzip bakışıyla, “Ne diyeceğime siz mi karar vereceksiniz. Ben babayım o kadar!” Gözlerinden dökülen gülücüklerle annesi, “Hâkime akıl verilir mi? Karışma Hâkime Hanım’ın işine!”

Solmaz tam ortalarında otururken ellerini ikisinin dizlerine

koyar, “Hadi siz de gelin uçakta yer varsa, çok özleyeceğim sizi. Son aylarda o kadar iyi geldiniz ki.” İzzet Bey dizlerinin üstündeki kızının elini sımsıkı kavrar, “Orada yalnız değilsin. Çok iş yaptık Elâzığ’da, tanıdıklar çok, haber ettim. Hatta daha geçen gün bir dostumuz için hazırladığımız projeyi gönderdim. Fırat Üniversitesi Veterinerlik Fakültesi eski Dekanı Mustafa Bey, benden birkaç yaş büyüktür. Senin geleceğini söyledim. O da benim gibi, âdeta işkolik. Bir hayvan barınağı ve hastanesi projesi için benden yardım rica etti. Yaptık gönderdik. Gerçi Pervin sağ olsun çok ilgilendi, gece gündüz çalıştı, bir iki haftada da bitirdi. Neyse başın sıkışırsa çekinmeden ara, ha bu arada telefonunu verdim ona.” İlgiyle babasını dinleyen Solmaz, “Bak şu Pervin’e üç hafta önceydi kalktı geldi adliyeye, projeden söz etti; bayağı ayrıntılı bilgi aldı. Yönetim kurulu başkanı olduğum barınağa götürdüm, işim çıkınca döndüm. Sonra aradı bütün gün orada kalmış bayağı incelemiş.” Elâzığ uçağı için çağrı yapılır. Solmaz’ın yüreğinde yeni başlangıcın heyecanı atarken, sevdiklerini geride bırakacaktı gitmek için...

“Kırık bir kalbin geçmişten gelen teselliye ihtiyacı yok. Döndü, gözlerine aldığı yüreğini, geçmişin kırgınlıklarından çekti, yarınlarına baktı.”

“Yine diline dolanmasın lütfen, bak gördük, senin sözünü dinledik evlendik, şimdi elde ne var?” Annesi Mehmet’in söylediklerini dinlerken kahvesinden bir yudum aldı. Boğazına düğümlenen cümleleri hissedince içinde tutamadı, yutkunarak konuşmaya başladı. “Can oğlum kötü mü oldu, çocuk sahibi oldun, güzel duyguyu tattın.” Canına giren acının ağrısıyla karnına sanki bıçak saplandı Mehmet’in. Kollarını bastırıp karnına, sallanmaya başladı. Oturduğu yerde ağzını açtı anasına bir şeyler söylemek istedi, dudağı boğazından gelen sıcaklıkla kurudu, ağzının içinde dili dönmüyordu. Odanın penceresinden içeri giren asma söğüdün sararan yapraklarına benzedi yüzü. Ölümün koyu sarılığı yüzüne kondu. Oturduğu, ağaçtan yapılan sallanan sandalyeden yandaki sehpaye doğru, kolları karnına bağlı şekliyle koca gövdesi düştü. Sehpanın üstündeki kahve fincanı yere yuvarlandı. Fincanın kulpu kırılmış, tabağı yerde duruyordu. Tabağın üstüne dökülen kahve taveleri karanlığın içinde açılan dolunayı tabağın ortasına kondurmuştu. Başı sehpaye doğru düşmüş, gözleri açık, dudağının sehpaye gelen yanından köpüğe benzer üzerinde baloncukları olan salyalar devrilen sehpaye damlıyordu. Mehmet’in gözleri açık yerdeki fincan tabağına bakıyordu.

Rana Hanım elindeki fincanı kanepenin üstüne bırakıverdi. Fincan tabağın üstünden kaydı, kanepeye dağıldı taveler. Mehmet’in yanına geldi, onu doğrultmaya çalışırken telefon

çalıyordu. Yaşlı kolları taşıyamadı oğlunu, “Yetişin! Memed'im Memed'im!” Ellerini çektii oğlundan telefona koştı, ayağı burkulur gibi oldu, “Bu yaşlılığın gözü kör ola.” Telefonu açtı, “Alo yetişin! Yetişin!” Karşı taraftaki Cem'in sesi duyuldu, “Rana anne, abim uyandı mı?” Cem'in telefonu Hızır gibi yetişmişti, “He oğlum koş seninki hem uyandı hem de bayıldı koş yetiş.”

Rana Hanım'ın az önce oturduğu kanepede Mehmet yatıyordu. Yüzünün rengi yerine gelmişti. Afacan gülümseyişle, “Oğlum Cem, tabak nerede? Yıkamasınlar.” Süpürgeyle yerleri temizleyen Günay teyze, evlerinin emektarıydı; küçüklüğünden beri döktüklerini toplamak hep ona kalmıştı. Mehmet, olmayan evladıydı sanki. Koruyup kollar, üstüne düşerdi. “Mehmet'im, mutfakta meraklanma, yıkamadım. Getireyim mi?” Oğlunun önüne düşen saçlarını alnından kaldıran Rana Hanım, “Yav, ne tabağı, kasap can derdinde...” Afacan gülümsemesini kahaahaya boğan Mehmet, “Ya ana, öyle deme, bir ay doğmuştu tabağın tam ortasında.” Yerleri süpürürken Günay teyze söze karıştı: “Dolunaya mı benziyordu?” Sinirlenen Rana Hanım, “Yav! Hele bırakın kahve falını filan. Sana bir şey oldu diye çok korktum. Ah benim suçum, niye konuşursun ki...” Mehmet anasını duymuş, ona cevap verecekken, “Hele söyle teyze, anlamı ne Günay ana?” İki kolunu yanına deviren Rana Hanım sinirlenmişti. Günay Hanım, Rana Hanım'a bakıp, onayı alınca konuşmaya başladı: “Oh oh, iyi güzel oğlum, iyi haber alacaksın. Emeklerinin karşılığını alacağın zamanlar yakın...”

Herkes durmuş, sanki biri düğmeye basmıştı, film donmuştu. Mehmet anasına bakıyordu. Zaman nasıl da hızlı geçmişti. Günay teyze babasının kahvesini götürür, boşlarını

mutfağa getirdiğinde, Mehmet oradaysa kucağına oturur fal bakardı, uydurur söylerdi. “A! bak kurt çıkmış.” Mehmet de bakardı fincanın içine, göremezdi. “Kurt iyidir gelecekte güçlü olacağını gösterir.” Sonrası Nuh'un gemisinin içi mübarek, bütün hayvanları sayardı.

Mehmet anasının gözlerinin içine bakarak elini tutar, “Anam benim, hiç üzer misin? Sen öyle deyince nasibin yine çıkar filan. İçimdeki plak başa sardı. Yasemin'le evlenmem için nasıl da ısrarcı olmuştun. Ha itirazım yok yine olsa yine evlenirim. Yasemin beni çok sevdi, kolladı, hakkını ödeyemem. Doymadan kokusuna kızımın, gittiler. Şu üstüme yapışan pis dünyanın kirini çıkaramadım üstümden, elimden. Sen üzmezsin ama hayat için aynı şeyi söyleyemem.” Mehmet doğrulur, tuttuğu eli öper, “Cennet kokulum böyle iyiyim, hem falımda kurt çıkmış, güçlü olacağım anlamına gelir.” Derken Günay teyzeye bakar gülümser. Rana Hanım ayağa kalkar, “Günay hadi öğle yemeğini hazırlayalım millet aç.” Cem, Mehmet'i baygın hâlde görünce Doktor Yılmaz'ı, aramıştı. Daha on beş yaşındaydılar, ramazanda yine böyle bir ağustos akşamı ev halkı cümbür cemaat teravihe gitmişlerdi. Yılmaz'la evin arkasındaki balkonda ayaklarını balkonun ağaçtan pervazlarından sarkıtır, sigara içerlerdi. Uçuruma bakan balkon, küçüklüğünün büyük kâbusu, rüyalarının hapishanesi, ne zaman gelse uçurumun kıyısına yıkılırdı, düşerdi uçuruma. Yuvarlanırdı balkonun ağaçtan pervazlarıyla uçuruma doğru, tutunduğu pervaz kanatlarındı. Bağı beyaz kara bir leylek olurdu. Bu rüyasını hastanede yatarken doktoru Yılmaz'a anlatmıştı.

“Bir cıgara ver Doktor Bey!” Ayaklarını pervazdan çıkarmış, ağaç pervazın ara boşluğundan uçuruma bakıyorlardı. Yılmaz

gömleğinin cebinden sigarasını çıkardı, “Bıraktın oğlum ya nereden çıktı sigara içmek?” Elini uzattı Mehmet, “Bırak ulan! Sen değil miydin on beş yaşında bu balkonda ilk sigaramı veren?” Yılmaz boşluğa dalmıştı, “He... la! Yakalanmıştık. Rahmetli Fahri amca önce sana sonra bana öyle bir tokat atmıştı ki; hâlâ kulağım çınlar tokadın sesinden.” Mehmet ısrarcı bakışlarıyla, “Vereceğin bir sigara, korkma Fahri Bey görmez artık.” Mehmet derinden aldığı nefesle iç geçirir, “Bak doktor seni kâbuslarımın mekânına getirdim, içelim sigaramızı.” Yılmaz sigarasını uzatır, “Acele edelim teravih bitmek üzere.” kakkahayı basarlar.

Üst üste içerler sigaralarını. Yılmaz Mehmet’in sigarasını yakarken, “Neler oluyor Mehmet, karnını ağrıtabak kadar nefessiz kalacak kadar?” Sigarasını uçuruma doğru üfler, dumanı derinlerde kaybolur. “Anam, Yasemin’den önceki günlerde kalmış sanki. ‘Yine nasibin çıkar, daha gençsin çocuğun olur’ diye konuşmaya başladı. Evet, o da haklı üzülüyor benim için, yani anlayacağın biraz başa sardı plak.” Gözlerini uçurumun boşluğundan alan Yılmaz, “İlaçlarını düzenli almaya devam et. Yarın sana mide koruyucu yazayım.” Mehmet kolunu Yılmaz’ın omzuna atar, “Yav! Sen ne güzel bir adamsın karaleyliğim, gerçekten yediklerim ağzıma geliyor. Aha Rana Hanım’ın sesi duyuluyor. Yemeğe inelim geç kalırsak Fahri’nin karısı sonuçta, tokadı yeriz.”

Mehmet’in yüzünde, uzun aradan sonra dingin gülümseme tepelerindeki güneşe benzer sofraya konuyordu. Mehmet masanın ortasındaki salataya uzanmış, kaşğını doldurmuş, yemeye başlamıştı, “Ulan bu nasıl acı? Yaktın bizi Rana Hanım!” Elinde bakır tencereyle Günay Kadın ve Rana Hanım mutfak bahçeye açılan kapısından göründüler. Yılmaz

sıcak açık ekmeği salatanın suyuna batırırken, “Rana anne yemekte ne var?” Neşesi yerine gelmiş sesiyle, “İkinizin de çok sevdiği, küçükken mutfakta yanımdan ayrılmaz, daha köfteyi pişirmeden çiğ çiğ yerdiniz.” Yılmaz ve Mehmet sözleşmiş gibi aynı anda “Dilim dolma.” Neşenin çıkardığı ses, Mehmet’i uçuruma düşmekten kurtaran karaleyliğın kanat çırpışları gibi bahçeye yayıldı. Tencereyi masanın üstüne koyan Günay Hanım, uzatılan tabaklara dilim dolmaları koydu. Sandalyesine otururken, “Cem nereye kayboldu?” Yılmaz, “Ben onu ararım.”

Cem de masadaki yerini almıştı keyifle yemeklerini yediler. Yılmaz’ın telefonu çaldı, “Tamam birazdan gelirim.” Mehmet, “Hayrola ne oldu?” Yılmaz çatalını tencerenin içinde kalan son köfteye daldırırken, “Sen bayılınca Cem aradı, acele çıktım, meraklanmış arkadaşlar, kalkayım artık. Firdevs de öğle arasında gelecekti ama havaalanına gitmesi lazımdı.” Rana Hanım muzip gülümsemeye, “Hayırdır?” Yılmaz Rana Hanım’a imalı bakarak, “Biliyorsunuz bugün kiracınız, Hâkime Hanım Solmaz geliyor, Firdevs onu karşılamaya gitti.” Yüzündeki gülümseme daha belirginleşen Rana Hanım, “Hayırlı gelsin, dolmayı bitirmeseydin, Firdevs kızıma götürürsün. Neyse bir daha gelirsiniz.” Rana Hanım Mehmet’e bakarak, “Yılmaz, söyle Firdevs’e hâkime kızımızı da alın bize gelin, yemeğe.”

Mehmet ve Cem masada kalmış, Cem’in ofisten getirdiği kâğıtlara bakıp konuşuyorlardı. Günay Hanım sofrayı toplamış, Rana Hanım ocağın başında mutfakta kahve pişiriyordu. “Yılmaz kahve içmeden gitti. Kız Günay, içimde çok güzel bir his var. Geçen akşam Yılmazlar bize yemeğe geldiğinde Firdevs ile dertleştik biraz anlattı Hâkime Hanım’ı. Firdevs İstanbul’da okurken onların evinde kiracı olarak kalmış. Fotoğrafını

gösterdi cep telefonundan pek güzel, maşallah. Belki acımız taze ama içimdeki his kabarıp duruyor.”

***

Havaalanından Mehmet’in şehir merkezindeki evine doğru giderler. Kaderinde açılan yeni talihin coşkusu Solmaz’ın yüreğinde atar. Firdevs arabayı sürerken, Solmaz yüreğinin coşkusunu dinler. Firdevs, pikabın antika sayılacak koldan vitesini çevik bir hamleyle kavrayarak, “Yaşa be çok iyi oldu gelmen. Yılmaz’la gelecektik, senin ev sahibin rahatsızlanmış apar topar onlara gitti.” Solmaz ona kulak vererek, “Ciddi bir şey yoktur inşallah.” Gülmesini tutamayan Firdevs, “Bayılmış, adam geleceğini duydu bayıldı, bir de görse ne olur kim bilir?” Solmaz kızgın sesiyle, “Sen çok fenasın, yüreğim sakın çok iyi, hiç karıştırma böyle daha iyi olacağım.” Firdevs söylediklerinin zamansız olduğunu hissetmiş, “Şaka kız, çok sevindim o bakan bozuntusundan, kadın düşmanından kurtuldun ya çok şükür!” Solmaz yolun ortasındaki çayda çıra heykeline bakarken, “Babamın, annemin çok selamı var, görse nasıl heyecanlılardı. Bu arada adamın evine gidiyoruz da kirayı filan konuşmadık.” Firdevs frene basar, “İşte geldik.”

Solmaz karşısındaki çınar ağaçlarına bakar. Ağaçların altından, taş yoldan evin önüne gelirler. Evin minyatürü şeklinde yan yana dizilmiş kedi evleri gözüne ilişir. Kusursuz yapılmış maket evler büyüldür. Efsunlanan gözlerini alamadığı kedi evinden çıkan bir kedi siyah beyaz beneklerini süsleyen çenesinin altındaki siyah sakalıyla yanlarına gelir. Ayaklarının dibinde durup ona bakar. Kuyruğunu yukarı dikmişti. Kuyruk ani bir hareketle boşlukta sallandı, kafasının ayakbılarının üstüne koydu, beyaz göbeği açıldı. Solmaz

eğildi göbeğinden okşadı, kedi Solmaz’ın uzanan elini koklarken arkalarında bir beliren karartı, “Hoş gelmişsiniz Hâkime Hanım, beyimizin en sevdiği kedi, adı Badem. dedi. Solmaz dikildi kedinin üzerinden, “Merhaba görmedim sizi, hoş buldum.” İrfan, Hâkime Hanım’ı şöyle bir süzer, “Bavulları taşıyayım, buyurun istirahat edin.” Arabadan küçük bavullarla yanlarına gelen Firdevs, “İrfan abi sen bize bir de kahve yapsan, hiç fena olmaz.” Bavulları yüklenen İrfan önlerinden merdivenden çıkar, “Kahve itiz⁷ olsun Doktor Hanım!”

***

Mehmet ve Cem hâlâ öğle yemeğinden kalmış masada, İzzet Bey’in gönderdiği hayvan barınağı projesinden başarıları kaldırmamışlardı. Elindeki kurşun kalemle sarı kâğıtların üzerine çizimler yapan Mehmet kalemi bırakıp kahvesinden bir yudum aldı. Kafasını kaldırıncı, salon penceresinden kendisine bakan annesiyle karşılaştı bakışları. Rana Hanım iç geçirdi. Boynundaki belirgin tümsek bir aşağı bir yukarı hareket ederken dem vurdu içindeki dilsiz acıya. Mehmet bakışlarını annesinden alamaz, Cem sandalyesini geriye doğru kaydırır, tam ayağa kalkacakken Mehmet elinde tuttuğu kâğıdı Cem’e uzatır, “Bu listedekileri al gel, ofise değil evdeki odama bırak.” Cem aceleyle kalkar, “Tamam alıp geleyim.” Mehmet yüzündeki çocuk sabırsızlığını görmeden konuşmaya devam eder, “Oğlum akşam oldu sayılır yarın alır gelersin, bu muhteşem projeye layık bir maket yapayım. Sergileriz ofisin girişinde.” Güneşin iyice uykusu gelmişti, yaklaşan akşam esnedi sanki. Kararan günün ağzından çıkan esinti Mehmet’in yüzünü serinletti.

⁷ Köpeğiniz

***

Firdevs ile Solmaz kahvelerini içmiş evi gezerlerken, İrfan önlerinde evi anlatıyordu. Firdevs mutfaktaki buzdolabını açtı, “Deli ya şuna bak, tamtakır dolap beklerken her şey var burada.” Hemen arkasındaki Solmaz, dolaba bakar şaşkın yüzüyle. Gördüğü en muntazam yerleştirilmiş dolaptı. Cam kapaklı kaplar içinde meyveler, sebzeler, hiç bu kadar parlak yumurta görmemişti. Firdevs’in yanındaki İrfan, “Doktor Hanım tanımışsın beyimizi, Deli Mehmet derler ona.” Firdevs kahkahayı basar, “İrfan abi sus, kız korkacak delilerin eline düştük diye.”

İrfan, mutfaktan çıkarken, “Bavullarınızı misafir odasının önüne bıraktım.” Elindeki su bardağını tezgâhın üstüne koyan Firdevs, “Çok ağırlardı, içeri koysaydın.” İrfan’ın peşinden giden Solmaz, “Ben taşırım çok zahmet verdim.” Yürürken bir anda duran İrfan, “Zahmet olur mu Hâkime Hanım, Mehmet Bey odayı hazırlattı, anahtarını girişteki ayakkabılığın üzerine bıraktırdı. Anahtarı alayım, bey girmemizi isteseydi kapı açık bırakılırdı.”

Büyük salonun taş duvarının yanından yukarıya süzülen merdivenden çıktılar. Geniş bir hol onları bekliyordu. Holün bittiği yerdeki pencereden kararan günün son ışıkları süzülüyordu. Birbirlerine bakan kapıları kapalı iki oda dertleşiyor gibiydi. Çok ilginç bir şekilde bavulların bulunduğu kapı gülkurusu renginde boyanmıştı. Solmazların evindeki dolabın kulpları gibi porselen beyaz üzerinde sarı papatyaların olduğu kapı kolu açılmayı bekliyordu. Arkalarından gelen Firdevs, “O ne? Değişmiş kapının rengi.” Solmaz karşıdaki odanın kapısına baktı, aşağı kattaki odaların kapısı gibi kahverengiydi. İrfan elindeki anahtarlarla kapıyı açtı. Firdevs

elini uzatıp ışığı yaktı, “Oha! Bu ne?” Solmaz Firdevs’in aydınlattığı odaya girip ardından, “Ne oldu?” diye sordu. Ağzı bir karış açık odayı süzen Firdevs, “Daha üç hafta önce geldik Yılmaz’la eve bakmaya bu oda böyle değildi.” Odanın ortasına doğru gelen Solmaz, kitaplığa bakıyordu. Yüzlerce kitap muntazam dizilmiş, kocaman yatak, yatağın üstündeki örtü modern bir başyapıt eseri andırıyordu. Yerdeki gri parkenin üstündeki halı, yatak örtüsünün devamıydı sanki.

Firdevs odanın içindeki ayırt edilmesi zor olan kapıyı açar, “Yok artık!” Giyinme odası ve banyo olan yer tamamen değişmiş. Bavulları içeri taşıyan İrfan, “Valla Doktor Hanım on gündür uyumadık, gece gündüz çift vardiya çalıştık.” Firdevs Solmaz’a bakarken, “Deli olduğunu biliyordum ama çılgın olduğunu şimdi anladım Mehmet’in.” Solmaz İrfan’ın getirdiği bavullara doğru yönelirken, “Yazarın dediği gibi: *‘Delilik, bir insanı tımarhaneye götürecektedir kadar değilse, en sağlam dokunulmazlıktır.’* Baksana evin dışı içi tamamen, bu şehrin, hatta dünyanın dokunmadığı kadar uzağında ve büyüdü.” Firdevs ve İrfan birbirlerine bakıp yüksek sesle kahkaha atarlar...

***

Rana, dizlerinin üstünde açık duran Kur’an’ı kapattı. Alnına götürüp dayadığı dudağıyla öptü. Kendini bunca yıl taşıyan dizlerine haksızlık edemezdi. Ayağa kalktı, bir elinde Kur’an diğer eliyle de koltuğun kenarından güç aldı, Kur’an’ı vitrindeki yerine bıraktı, odasına yürürken Mehmet’in kapısının altından ışık süzülüyordu. Geri dönüp aşağı kattaki mutfığa vardı.

Mehmet, yatağın üzerindeki örtüyü tam ortasından ikiye katlamış, yatağın örtüden arınan kısmı beyaz çarşafları ortaya

çıkarmıştı. Üzerinde siyah, ipek gibi parlayan pijaması vardı. Yatağın örtüden arınmış kısmında yan dönmüş, ayaklarını karnına çekmişti. Ayaklarının altındaki sarılık tavanda yanan lambanın ışığında bile kaybolmuyordu. O anda kapısı açıldı, dermanı yoktu seslenmeye. Kapıdan içeri giren Rana Hanım'ın taşıdığı, beyaz tabağın üstünde tek bardak ılık süt, titreyen elinde sallanıyordu. "Oğul uyumadın mı?" Anasının söylediğini duymuştu ancak hiç takati yoktu seslenmeye. Yatağın yanındaki sehpaye bırakır tabağı. Jilet gibi ikiye katlanmış örtüyü beyaz çarşafın üstünden düzgünce iter, oturur Rana Hanım, "Ilık süt, içine bal koydum. Doğrul iç cananım."

Mehmet'in beyaz yastığa değen dudağından damlalar düşer. Bakışlarından sarkan hüznün dolmuş, taşmış ağılıyordu. Rana Hanım sakin hâlde, "Oğul, dertlerin bana gele..." Kendisini duymayan Mehmet'in baktığı yere doğru çevirir başını. Torununun yatağıydı Mehmet'in baktığı. "Senin için baban yapmıştı. Benim karnım burnumda. Fahri, bağda kurumuş ceviz ağacını kesmiş, sırtlamış getirmişti. Avlunun içinde günlerce uğraştı. Yine böyle yaz sabah namazına kalkmış güneş tepeye varmadan kan ter içinde geldi beni uyandırdı. 'Hele gel bitti.' Ne bitti diyemeden koşar adım indi avluya, tabii bende peşinden. O, eliyle soyduğu, düzelttiği ağaçların yeni hâli çok güzeldi. Yeni sürmüştü verniği, nasıl da parlıyordu." Mehmet yatağa bakarken anasının anlattıkları iyi gelmişçesine doğruldu beyaz çarşafın üzerinden. Rana Hanım da oğlunun yanına iyice sokulup sırtlarını yatağın ağaç, parlayan sırtlığına dayamış odaya baktılar. Mehmet, ılık ballı süt boğazından aktıkça rahatladı.

Anası dönüp ikide bir oğlunu süzer, kımıldayan dudaklarından

okuduğu duaları yüzüne üfler. Rana Hanım boşalan bardağı oğlunun elinden alır, sehpaye koyar, "Hadi sen uyu artık. Allah rahatlık versin, yarın Günay'a söyleyeyim, Rana'nın ve Yasemin'in yataklarını kaldırsınlar oda biraz rahatlasın." Mehmet'in suratı yine asılır, "Bırak her şey yerinde kalsın Rana Sultan." Sırtını alır, yatağın başlığından kalkmaya hazırlanır Rana Hanım, "Çıkayım odadan sen yine kızdın bana, Allah korusun yine bayılırsan?" Suratındaki asıklık gülümsemeye yerini bırakır, "Gitme." Mehmet'in neşelenen sesiyle gülümseyen anası, "Yok kızdın biliyorum. Çünkü ne zaman kızsın Rana Sultan der durursun."

Mehmet, üzerine yapışan bütün pisliği korkularından uzaklaştırır gibi anasına sarılır. "Yasemin'e sarılmadan gitti, şu yatakta uyudu ben burada. İki el gibi yılların dokunulmazlığı... Ya kızıma dokunamamak... Gittiler şimdi, nasıl tutar insan bulutu?" Anasına iyice sokulur. Anası eğilir, avuçlarının arasına aldığı yanaklarını okşar. "Oğul uyu, hatırlar mısın? Yanına gelir, yine böyle uykuya dalmadığın..." Anasının sözü bitmeden, "Kulağıma okurdun, aklımda. Ne diyordu pis dünyayı yaratan: 'O'nun hükümdarlığı bütün gökleri ve yeri kucaklamıştır. Her ikisini görüp gözetmek ona bir ağırlık da vermez. O, çok yüce, çok büyüktür.'" Rana Hanım, Mehmet'in başını göğsüne iyice dayar.

***

Giyinme odasının içindeki eski tip banyoda şifa vardı. Oturduğu yerden sıcak suyu dökündü, ince bileklerinden köpükler aktı. Saçları dökülmüş sinesine, göğüslerinin arasından süzülüp giden suları takip eden elleri bacak arasına ulaşır. Haftalarca gittiği tedavi sürecindeki alıştırmalar. O

arada bile Selçuk, kendisini yalnız bırakmıştı. Oysa sevmişti, yakışıklı adamdı, babasının ofisinde çalışırken Selçuk'la buluşur, altını üstüne getirirlerdi İstanbul'un. İlk defa vapurda üstlerinde uçan martıların çığlıklarını dinlerken bir anda eğilmiş boynundan öpmüştü Selçuk. Boynundan aşağıya doğru yağmur yağmıştı sanki. Şu anda ellerinin bulunduğu sarnıçta birikmişti yağmur. Öyle olmadı sonrası, düşünlerinin ardından gittikleri otelde üzerine gelen Selçuk veya kendisi bir başkaydı, o büyü yoktu. Selçuk ona dokundukça bacaklarının arasındaki sarnıç kurumuştu. O vapurdaki yağmur gitmişti. Güneşten yanmış sırtının sızladığı gibi acı vermişti Selçuk. Haksızlık ettiğini düşündü çoğu zaman. Ne zaman soyunup girdiklerinde yatağa, bitmeyen tartışmalar, suçlamalar. Her gecenin sabahında kahvaltı masasında tek konu kadınlığıydı. O günlere döndü yeniden. "Bu böyle olmaz" dedim, "yardım alalım." Kabul etti Selçuk, gittik doktora. Doktorun odasında konuşurken yüzü kızarmış, bir anda çıkıp gitmişti. "Şimdiki aklım olsaydı gelmemesini dilerdim. Çok uzattım, dile kolay tam altı yıl katlandım. Doktorun odasından çıktım gittim, aşağıda arabanın başında bekliyordu. Sinirli, öfkeli yüzünde iğrenç alaycı bakışı." diye konuştu kendi kendine. Selçuk'un söylediklerini hatırladı yine: "Beni düşürdüğün duruma bak, elin adamının yanında mahremiyetimizi konuşuyoruz. Bir de şerefsiz ne diyor? 'Eşinizin, cinsel problem yaşadığını görüyoruz, ancak sizin davranışınız bu şekilde olmasaydı yerleşmeyebilirdi.' Ulan şerefsiz nereye yerleştik ki sorun olsun." Elindeki bakır tastaki suyu döktü başından aşağıya, bacaklarının arasında kalan son köpükler de gitti. Sonra yüksek sesle, "Öküz" dedi Solmaz. Firdevşe, yaşadığı sorunu her anlattığında öfkeyle Selçuk için söylediği tek kelime buydu, öküz.

Solmaz büyüülü evdeki ilk gecesinde odasının kapısından çıktı. Holün camından giren ışıklar çıplak ayaklarının üstündeki ince bileklerinin beyazlığına ilişti. Bağlamadığı sabahlığının kuşağı arkasından süründü. Odasının karşısındaki kapıyı açtı kilitli değildi, hiç ışık yoktu. Kendi girmeden uzattı kolunu karanlığa, lambayı yaktı. Kaldığı odadan çok farklıydı. Karşıda perdeleri sımsıkı kapalı pencerenin dibinde tek kişilik yatak, yatağın yanında yatağa dayalı üstündeki metali parıldayan cümbüş. Hemen kapının sağında tavana kadar inen kitaplık vardı. Her şey deyim yerindeyse bir kıl üstüne. Kitaplığın yanındaki masanın üzerinde henüz tamamlanmış, evin önündekilere benzeyen kedi evi, masanın sonuna doğru ağaç çerçeveli fotoğraflar. Uzandı, dikkatle aldı fotoğrafa bakıyordu. Hacettepe Üniversitesi Tıp Fakültesi yazan binanın dibinde çekilmişti. İyice yaklaştırdı yüzüne fotoğrafı, ayakta duran Yılmaz'a benziyordu. Yanında oturan kişinin elinde yatağın kenarındaki cümbüş vardı. Fotoğrafı yerine bıraktı. Sımsıkı kapalı perdelerin yanına vardı. Yatağın üstüne oturdu odaya bakıyordu. Beyaz çıplak ayağı cümbüşe çarptı düşecek gibi oldu, çevik bir hamleyle sapından yakaladı. Cümbüşün soğuk metali ayağına değmiş, metalin soğukluğu havasız odada bedenini üşütmüştü. Fotoğraftaki adamın tuttuğuna benzer kucakladı cümbüşü, tellerinin arasına sıkıştırılmış mızrap yere düştü. Eğildi yerden aldı, gelişigüzel mızrabı yukarı aşağı cümbüşün tellerinde gezindirdi. Odaya yayılan tiz ses, önce odaya sonra yüreğine değdi.

***

Cem yine ilaç olmuştu ona; odasına taşıdığı bilgisayardan müzik dinliyordu. Kablosuz kulaklığı takmış duymaz olmuştu